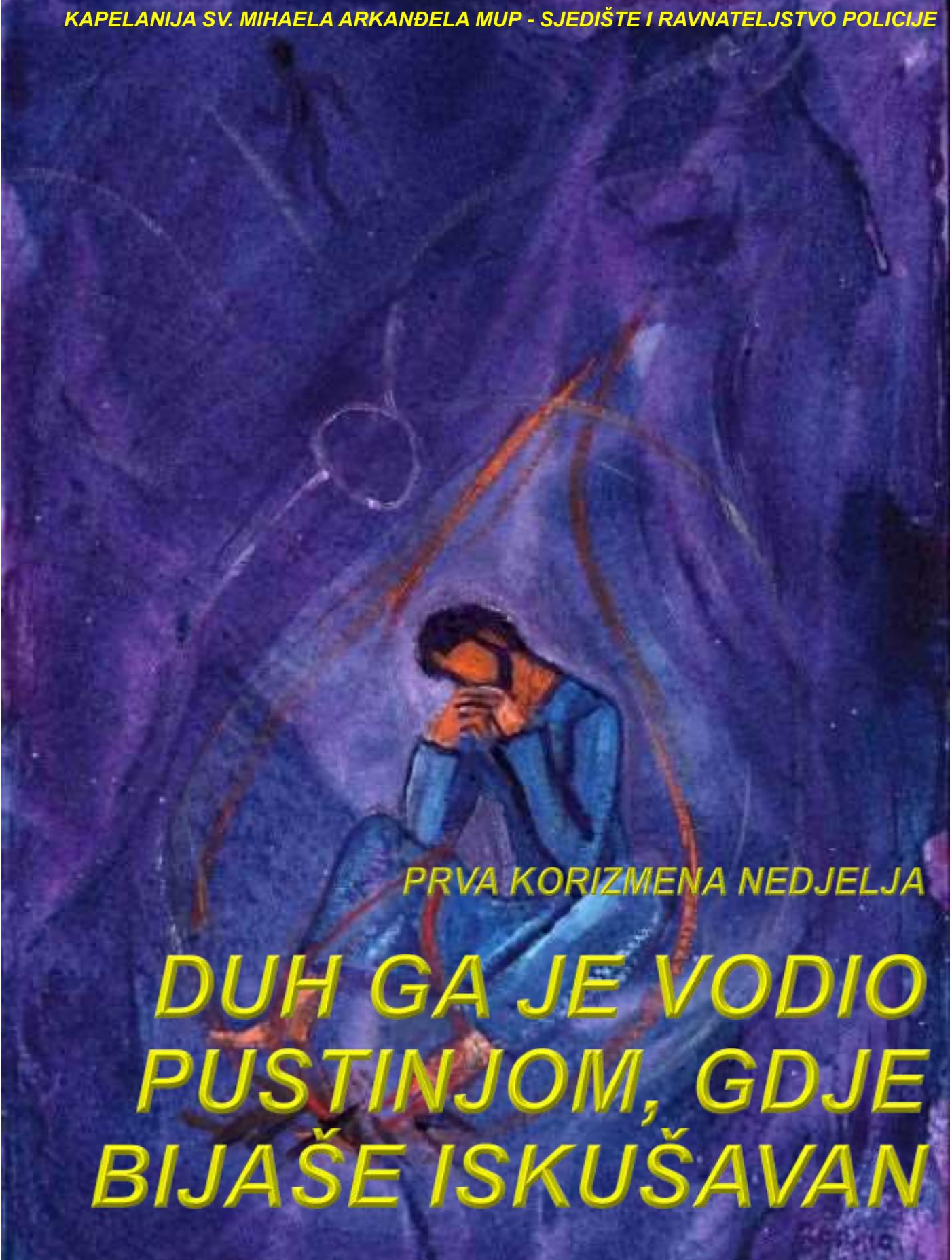

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANDELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

PRVA KORIZMENA NEDJELJA

**DUH GA JE VODIO
PUSTINJOM, GDJE
BIJAŠE ISKUŠAVAN**

mihael

9/ 2019.

**LISTIĆ POLICIJSKE KAPELANIJE
SV. MIHAELA ARKANĐELA
MUP - SJEDIŠTE I
RAVNATELJSTVO POLICIJE**
Godište XIV. (2019.), broj 9(390)
PRVA KORIZMENA NEDJELJA
10. veljače 2019.

Kontakt:
o. Stjepan Harjač, policijski kapelan
tel.: 22 712, 84 048;
e-mail: sharjac@mup.hr

Vinko Bakula, pomoćnik kapelana
tel.: 88 853, 82 805;
e-mail: vbakula@mup.hr

Naslovnica: Bernadette Lopez,
<http://www.evangile-et-peinture.org>

OŽUJAK

Ned 10. PRVA KORIZMENA NEDJELJA
Emil; Makarije; 40 mučenika

Pon.	11.	Firmin; Tvrko; Kandid; Blanka
Uto.	12.	Teofan; Bernard; Maksimilijan; Dora
Sri.	13.	Rozalija; Patricija; Modesta; Ratka
kvatre
Čet.	14.	Matilda; Miljana; Borka; Inocent
Pet.	15.	Longin; Veljko; Vjekoslava kvatre
Sub.	16.	Julijan; Smiljan; Hrvoje; Herbert
kvatre

MEDITACIJA

Kušnja nije grijeh...

3

SLUŽBA RIJEČI -

UVOD U ČITANJA

Kušnja

4

ČITANJA

**Duh ga je vodio pustinjom, gdje
bijaše iskušavan.**

6

HOMILIJA

Isusovo oružje protiv napasti

8

KATEHEZA

Papa Franjo

Amoris laetitia - Radost ljubavi

10

Hrvatska marijanska svetišta

Svetište Majke Božje Svetogorske

14

Mali vjeronaučni leksikon

16

IZ NAŠE KAPELANIJE

Križni put - najava

17

**Čista srijeda u MUP - u i
Ravnateljstvu policije**

18

NAŠI POKOJNI

20

Kušnja nije grijeh...

Napasti su nam poznate. Napast misliti samo na sebe, napast slijediti samo svoju volju, napast ići lakšim putem. Napasti su kod nas svakodnevna stvar. Isus pozna napasti. Odgovor na napasti, za Isusa, postaje odluka. U pustinji se Isus odlučuje za svoj put.

Kušnja: staviti na probu, probni rad....

Kušnja nije grijeh....

Pustinja je mjesto gdje je čovjek sam sa sobom i sa svojim Bogom.

Napasti nije baš tako lako prepoznati. Tri napasti u pustinji su pranapasti: ovisnost o blagostanju, vladati nad drugima, Boga učiniti oruđem svojih interesa.

U prvoj napasti, napasnik govori Isusu:

"Ako si ti Sin Božji, zapovijedi da ovo kamenje postane kruhom."

On traži od Isusa da svoju moć upotrijebi u svoju korist. On bi trebao pretvoriti kamenje u kruh da tako nasiti svoju glad. Napast da sam sebi bude bližnji, da se brine za svoje vlastite ovce.

Nasuprot tome Isus govori ono što čovjeka čini čovjekom. Čovjek ne živi samo o kruhu: Isus se daje kao kruh za mnoge. U tome što odbija napast da se brine najprije za sebe, pokazuje da je Sin Božji.

Druga napast:

"Dat će ti sva kraljevstva svijet ako mi se pokloniš."

Isus je zapravo i došao da bi uspostavio kraljevstvo, kraljevstvo Božje među ljudima. Ali ne tako da on ovlada ljudima i da ih pokori, nego kao slobodnu Božju ponudu nama ljudima. Time što on ovu napast odbija, pokazuje da je njegovo poslanje od Boga.

Treća napast je vrlo lukava, jer argumentira Bibljom:

"Baci se dolje, jer je Bog obećao da će svoje štititi"

To možda i zvuči točno i dokazujuće, no Isus odgovara na ovaj prijedlog odbijanjem: ne stavljaj svoga Boga na kušnju. Isusov put je put križa patnje i smrti i, prihvativši smrt, on je pobijeđuje.

Za Isusa je jedino načelo djelovanja volja Božja. Otuda i njegova čvrstoća. To je kao da bi se Isus pitao, svaki put prije nekog djela ili odluke:

„Što bi Otac (Bog) na to rekao?“

Jedino je to za njega važno.

Mir, čvrstoća, beskompromisnost. Tko ove tri stvari vježbanjem uvodi u svoj svagdašnji život - taj će opстатi i u trenucima napastovanja. On će ponovno otkriti sebe i brzo će postati prijatelj samom sebi. I osjetit će da se nebo nad zemljom otvara i da božansko svjetlo ispunjava njegovo srce.

Korizma: godišnja duhovna obnova, pročistiti svoj vjerski život, putove prema Bogu...

Kušnja

Knjiga Ponovljenog zakona posljednja je knjiga Petoknjižja i sav njezin sadržaj postavljen je u geografski i vremenski kontekst nadomak ulaska u Obećanu zemlju. Kao takva ona je na poseban način podsjetnik na prošlost i pogled u budućnost. To se vidi i u odlomku današnjeg prvog čitanja kojega tradicionalno povjesno-kritičko tumačenje naziva Izraelskim „Credom“.

Doista je riječ o isповijesti vjere koja se odvija u liturgijskom kontekstu. Naime, kada Izraelci uđu u Obećanu zemlju i počnu uživati njezine plodove, u znak priznanja i zahvalnosti Bogu prinosit će u svetištu propisane žrtve. Današnje čitanje opisuje trenutak u kojem pobožni Izraelac dolazi u svetište noseći svoje prinose i izgovara svoje „Vjerovanje“. Ono se sastoji od dva dijela koja se izgovaraju u dva različita trenutka. Prvi, uvodni dio izgovara se pred svećenikom prije nego mu se u ruke predaju doneseni darovi, a sastoji se od priznanja prinositelja da je stigao u zemlju koju je Bog obećao njegovim ocima.

Potom svećenik uzima prinos, a Izraelac nastavlja svoju isповijest spominjući se svoga podrijetla od oca koji je bio aramejski latalac izložen pogiblima, koji se htio skloniti u Egipat, ali je ondje na koncu dopao teškog ropstva. U tom kontekstu isповijeda se pak vjera u Boga koji je

opisan kao onaj koji čuje, vidi i djeluje. Bog je čuo vapaj, video nevolju i muku svoga naroda, izveo ga iz ropstva i doveo u Obećanu zemlju kojom teče med i mlijeko. U kasnijoj židovskoj rabinskoj tradiciji koja stalno meditira nad svetim tekstovima postavljajući im pitanja i tražeći u njima odgovor nastala je i sljedeća dijalektika. Na pitanje učenika: „Zašto je upravo nas od svih porobljenih naroda, Bog izbavio iz ropstva?“ učitelj odgovara: „Zato što smo mi priznali da smo robovi.“ Taj odgovor utemeljen je upravo na isповijesti vjere u Boga koji čuje vapaj onih koji mu se obraćaju. Naime, Bog je najprije čuo vapaj koji mu je bio upravljen iz ropstva, a onda video i djelovao. Drugim riječima, proces oslobođenja kako čitava naroda tako i svakoga pojedinca počinje tek onda kada dotični prizna svoju zarobljenost.

Udanašnjem odlomku Poslanice Rimljanim u kojem se govori o opravdanju po vjeri apostol Pavao koristi misao iz Knjige Ponovljenog zakona (30,14) o blizini Božje riječi koju nije teško vršiti jer se nalazi u čovjekovim ustima i njegovu srcu. Tu „rijec“ iz Ponovljenog zakona Pavao pak identificira sa riječju vjere koju on propovijeda. Njezin sadržaj jest otvoreno ispitivanje da je Isus Gospodin i unutarnja vjera (u srcu) u njegovo uskršnje. Prema Pavao analitički razlikuje vjerovanje srcem koje opravdava i ispitivanje ustima koje spašava, ipak bitne razlike između

spasenja i opravdanja nema. Ono što Pavao želi istaknuti jest da srce treba odgovarati ustima, a usta srcu. Isto tako i vjera u to da je Isus Gospodin i vjera da ga je Bog uskrisio od mrtvih vjera su u njegov božanski identitet.

To potvrđuju još dva Pavlova navođenja Pisma. Prvi je parafraza Izajie 28,16: „Tko god u nj vjeruje, neće se postidjeti“, i drugi proroka Joela 3,5 „Tko god prizove ime Gospodnje, bit će spašen“. I u jednom i u drugom slučaju objekt vjere je Isus, a obraćanje njemu kao jednom Gospodinu sviju (bez razlike između Židova i Grka) nije samo izraz Pavlova univerzalizma nego i znak njegove vjere u Isusovo božanstvo.

Evangelist Luka još više od ostale dvojice evanđelista naglašava ulogu Duha Svetoga u Isusovu boravku u pustinji. Poput Mateja, i Luka donosi dijalog između đavla i Isusa. Obojica započinju taj dijalog đavlovim nagovaranjem Isusa da pretvori kamen u kruh, no Isus odgovara riječima Svetog pisma: „Ne živi čovjek samo o kruhu“ (Lk 4,3-4; Pnz 8,3), čime je relativizirana važnost zemaljskih dobara. Ovaj starozavjetni navod započinje riječima „pisano je“, što će se kao neki pripjev ponavljati iz Isusovih usta. Drugu i treću kušnju Luka i Matej donose obrnutim redoslijedom. Luka na drugo mjesto stavlja đavlov poziv Isusu da mu se pokloni, a on će mu zauzvrat dati „vlast i slavu“ (Lk 4,5-

7). Isus ponovno odgovara riječima Ponovljenog zakona koje u središte čovjekovih želja i htijenja stavlju Boga i služenje njemu (Lk 4,8; Pnz 6,13). Kroz čitavo evanđelje Luki je osobito na srcu Jeruzalem, pa ono i počinje u Jeruzalemu i završava u tom gradu, a veliki dio Isusova javnog života prikazan je kao put u Jeruzalem (usp. Lk 9,51) kao grad njegove muke i proslave. Tako je i ovdje, ne slučajno, vrhunac kušnji u trenutku kad đavao dovodi Isusa „u Jeruzalem i postavi na vrh Hrama“ (4,9). Prisutna je ovdje i đavlova varka koji, vidjevši kako je Isus do tada odgovarao navodima Pisma, i sam navodi riječi Psalma 91 (4,10-11; Ps 91,11-12). Isus, sukladno židovskim običajima, ponovno odgovara riječima Staroga zavjeta, ali onima koje su bile mnogo značajnije od jednoga psalma - riječima Petoknjižja: „Ne iskušavaj Gospodina, Boga svojega“ (Lk 4,12; Pnz 6,16). Riječ je o nastavku onog slavnog teksta koji počinje riječima „Šema Israel“ - „Čuj Izraele“ (Pnz 6,4-9). To je drevna isповijest vjere Izraelaca. Čvrst u vjeri, poput Isusa, čovjek se odupire zlu.

Prvo čitanje: Pnz 26, 4-10

Vjeroispovijest izabranog naroda.

Čitanje Knjige Ponovljenog zakona

Mojsije je govorio narodu:
„Svećenik će uzeti iz tvoje ruke košaru i položiti je pred žrtvenik Gospodina, Boga tvoga.

Ti onda odgovori i reci pred Gospodinom, Bogom svojim:

'Moj je otac bio aramejski lutalac; on je s malo čeljadi sišao u Egipat da se skloni.

Ondje je postao velikim, brojnim i moćnim narodom.

Egipćani su s nama postupali loše; tlačili su nas i nametnuli nam teško ropsstvo.

Vapili smo Gospodinu, Bogu otaca svojih.

Gospodin je čuo vapaj naš; vidje naš jad, našu nevolju i našu muku.

Iz Egipta nas izvede Gospodin rukom jakom i mišicom ispruženom, velikom strahotom, znakovima i čudesima.

I dovede nas na ovo mjesto i dade nam ovu zemlju, zemlju kojom teče med i mlijeko.

I sad, evo, donosim prvine plodova sa tla što si mi ga, Gospodine, dao.'

Stavi ih pred Gospodina, Boga svoga, i pred Gospodinom, Bogom svojim, duboko se nakloni."

Riječ Gospodnja

Otpjevni psalam: Ps 91, 1-2.10-15

Gospodine, budi sa mnom u nevolji!

Ti što prebivaš pod zaštitom Višnjega,
što počivaš u sjeni Svetogogčega,
reci Gospodinu:

„Zaklone moj! Utvrdo moja!

Bože moj u koga se uzdam!"

Neće te snaći nesreća,
nevolja se neće prikučiti
šatoru tvojemu.

Jer anđelima svojim zapovjedi
da te čuvaju na svim putima tvojim.

Na rukama će te nositi
da se gdje nogom
ne spotakneš o kamen.
Nogom ćeš gaziti lava i ljuticu,
zgazit ćeš lavića i zmiju.

Izbavit ću ga jer me ljubi,
zakrilit ga jer poznaje ime moje.
Zazvat će me, a ja ću ga uslišiti,
s njim ću biti u nevolji,
spasit ću ga i proslaviti.

Drugo čitanje: Rim 10, 8-13

Vjeroispovijest Kristova vjernika.

Čitanje Poslanice sv. Pavla apostola Rimljana

Braćo!
Što veli Pismo?
*Blizu ti je Riječ,
u ustima tvojim i u srcu tvome -
to jest Riječ vjere koju propovijedamo. Jer
ako ustima ispovijedaš
da je Isus Gospodin,
i srcem vjeruješ
da ga je Bog uskrisio od mrtvih,
bit ćeš spašen.
Doista, srcem vjerovati opravdava,
a ustima ispovijedati spašava.
Jer veli Pismo:
Tko god u nj vjeruje, neće se postidjeti.
Nema uistinu razlike
između Židova i Grka
jer jedan je Gospodin sviju,
bogat prema svima koji ga prizivlju.
Jer: *Tko god prizove ime Gospodnje,
bit će spašen.**

Riječ Gospodnja

Evangelje: Lk 4, 1-13

Duh ga je vodio pustinjom, gdje bijaše iskušavan.

Čitanje svetog Evangelja po Luki

Uono vrijeme:
Isus se, pun Duha Svetoga, vratio s Jordana i Duh ga četrdeset dana vodio pustinjom, gdje ga je iskušavao āavao. Tih dana nije ništa jeo, te kad oni istekoše, ogladnje. A āavao mu reče:

„Ako si Sin Božji, reci ovom kamenu da postane kruhom.“

Isus mu odgovori:

„Pisano je: Ne živi čovjek samo o kruhu.“

I povede ga āavao na visoko, pokaza mu odjednom sva kraljevstva zemlje i reče mu:

„Tebi ću dati svu ovu vlast i slavu njihovu jer meni je dana i komu hoću, dajem je. Ako se dakle pokloniš pred mnom, sve je tvoje.“

Isus mu odgovori:

„Pisano je: 'Klanjaj se Gospodinu, Bogu svomu, i njemu jedinomu služi!'“

Povede ga u Jeruzalem i postavi na vrh Hrama i reče mu:

„Ako si Sin Božji, baci se odavde dolje! Ta pisano je: 'Anđelima će svojim zapovjediti za tebe da te čuvaju.' I: 'Na rukama će te nositi da se gdje nogom ne spotakneš o kamen.'“

Odgovori mu Isus:

„Rečeno je: Ne iskušavaj Gospodina, Boga svojega!“ Pošto iscrpi sve kušnje, āavao se udalji od njega do druge prilike.

Riječ Gospodnja

Isusovo oružje protiv napasti

Naš život obilježen je neprestanom borbom da se odupremo napastima i budemo vjerni Bogu. Ako se oslanjamo samo na vlastite snage, redovito doživljavamo poraz.

Današnje Evanđelje stavlja pred nas događaj Isusove kušnje u pustinji.

U njemu su sažeta tri najčešća iskušenja kojima je izložen svatko od nas: ispunjavanje samo zemaljskih potreba, uspjeh, vladanje nad drugima. Isus nam pokazuje jedini ispravan način za nadvladavanje iskušenja: oslonjenost na Boga.

Služba riječi 271-13

Sveti Luka u današnjem evanđelju detaljno nas upoznaje s Isusovim napastima u pustinji.

Željeli bismo znati otkuda je evanđelist dobio detalje, jer kod ovih događaja nisu bili prisutni svjedoci. Možemo samo pretpostaviti da je sam Isus govorio svojim učenicima o svojim iskustvima u pustinji. Iz drugih evanđeoskih zapisa saznajemo da je Isus često odvodio svoje apostole na usamljena mjesta i tamo ih podučavao o mnogo toga.

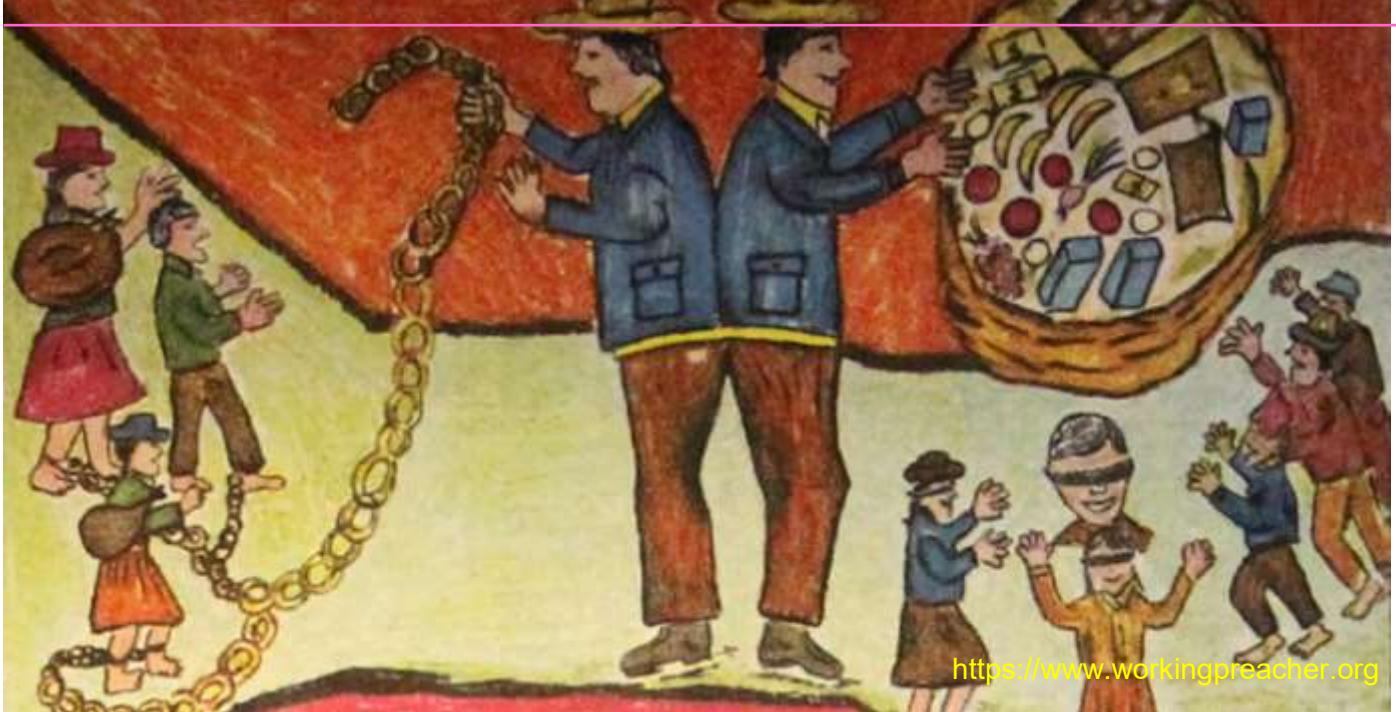
Kada čujemo o Isusovom iskušenju, tada se najčešće zaustavljamo na pitanju o napastima, njih analiziramo, o njima razmišljamo, od njih strahujemo, njih pokušavamo prevesti na jezik današnjice, npr. što danas znači napast da kamenje pretvorimo u kruh, ili da se bacimo s ruba hramskog krova? Sigurno da ova iskušenja imaju i moderne verzije, ali njih svaki pojedinac mora pronaći na osobnoj razini, ne može se lako generalizirati.

Ovom prilikom pokušajmo se usredotočiti na Isusove odgovore s kojima je otklonio iskušenja. Od kuda je Isus uzeo ove odgovore?

Liječnici danas često naglašavaju da u cilju očuvanja našeg zdravlja vrlo je važna „prevencija“, odnosno sprječavanje bolesti, koja znači prije svega zdravi način života, ujednačenu ishranu i redoviti liječnički pregled.

Nešto slično možemo iščitati iz nedjeljnog evanđelja. Isus je na sotonine napasti svaki puta odmah odgovarao, citirajući Svetu pismo, Božju riječ. To nisu bili improvizirani odgovori, već su izvirali iz dubokog Isusovog duhovnog životnog stila. On je razmišljao, djelovao i živio u svijetlu Božje riječi. Kada mu je bila potrebna Očeva pomoć, odmah mu se pri ruci našla najprikladnija biblijska riječ, koju je poput štita stavio ispred sebe da bi se obranio od napasti đavolske. Isus se dakle već unaprijed oborуžao protiv đavolskog iskušenja.

Duhovna prevencija, sprječavanje, ima važno značenje i u našem duhovnom životu. Iz evanđelja saznajemo da je Isus napasti odbio s tri oružja.

Isusovo prvo oružje protiv napasti bila je spoznaja smisla života. Isus je ogladnio, ali je bio svjestan da je život više od materijalnog blagostanja. Želja za brzim bogaćenjem danas je ista kao što je đavao predlagao Isusu: neka na lagani način dođe do kruha. Tako lako zaboravljamo da za kruh treba raditi, novac treba zaraditi.

Ovdje nije riječ samo o kruhu, već o svemu o čemu mislimo da imamo pravo, dakle da su nam drugi dužni to dati. To se može dogoditi na razini institucije, kada osjećamo da društveni sustav na nepravedan način djeluje prema nama, ali se može dogoditi i na razini obitelji, kada smatramo da nam oni s kojima smo živjeli nisu dali sve što smo poželjeli.

Tada trebamo spoznati onu istinu da zapravo nemamo pravo ni na što, već je sve dar Božji: kruh i zdravlje, ali i sakupljeni novac u banci.

Isusovo drugo oružje protiv napasti bila je spoznaja o Božjoj suverenoj vlasti. Želja za vlašću moguće je osnovno iskušenje svakog čovjeka. Kada spomenemo želju za vlašću, tada nije potrebno odmah misliti na političke velesile. Iskušenje želje za vlašću može se

pojaviti i unutar obitelji, gdje suprug svoja gledišta želi nametnuti svojoj supruzi ili djeci. Gdje god živi dvoje ljudi jedan pored drugog, javlja se iskušenje želje za vlašću.

Da bismo to spriječili, potrebno je sve dublje spoznati onu istinu da nismo gospodari ničijeg života, već da je Bog jedini suvereni gospodar svakog čovjeka i svakog života.

Isusovo treće oružje protiv napasti je apsolutno povjerenje u Boga:

„Ne kušaj Gospodara, Boga svojega!“ Moguće je, ako i ne sasvim svjesno, ipak, nekako u nama tinja sumnja, kao da Bog ne bi bio sasvim pravedan. To se pokazuje kada mislimo da je drugima darovao više nego nama, ili nam je nešto uskratio, a što smo htjeli jako postići. Tada moramo spoznati da je Bog mnogo mudriji nego što smo to mi. On vidi i one perspektive koje pred našim očima ostaju neuočljive, stoga se možemo mirno povjeriti u njega jer uvijek želi samo naše dobro. Ako živimo tako, moći ćemo se othrvati iskušenju da mi propišemo Bogu kako da upravlja svijetom.

Mihály Szentmártony: *Očarani Božjom Riječju*

Papa Franjo

Amoris laetitia - Radost ljubavi

Posinodalna apostolska pobudnica biskupima, prezbiterima i đakonima, posvećenim osobama, kršćanskim supružima i svim vjernicima laicima o ljubavi u obitelji

41. Sinodski su oci spomenuli današnja „kulturna strujanja koja, kako se čini, nameću afektivnost bez granica, (...) narcisoidnu, nestabilnu i promjenjivu afektivnost koja ne pomaže uvijek pojedincima postići veću zrelost“. Izrazili su zabrinutost zbog „određenog širenja pornografije i komercijalizacije tijela, koju potpomaže također zloporaba Interneta“ kao i zbog „stanja u kojem žive one osobe koje su prisiljene baviti se prostitucijom“. U tome kontekstu, „parovi su pokatkad nesigurni, oklijevaju i muče se u pronalaženju načina da sazriju i odrastu. Mnogo je onih koji teže ostati na prvim stupnjevima emocionalnog i spolnog života. Kriza bračnog para destabilizira obitelj i može, kroz rastave i razvode, izazvati ozbiljne posljedice po odrasle, djecu i društvo, slabeći pojedinca i društvene veze.“ Bračnim krizama često se „pristupa olako i bez hrabrosti strpljivosti i razmišljanja, preispitivanja, uzajamnog oprاشtanja, pomirenja i žrtve. Neuspjesi dovode do novih odnosa, novih parova, novih zajednica i novih brakova, stvarajući obiteljske uvjete koji su složeni te probleme u vezi s kršćanskim opredjeljenjem.“

42. „I demografski pad, koji se duguje protunatalitetnom mentalitetu i kojem pridonose politike reproduktivnog zdravlja koje se provode na svjetskoj razini, ne samo da dovodi do stanja u kojem izmjena naraštaja nije više zajamčena nego prijeti da s vremenom dovede do ekonomskog osiromašenja i gubljenja nade u budućnost. Razvoj biotehnologija također je snažno utjecao na natalitet.“ Tomu se mogu pridodati drugi čimbenici kao što su „industrijalizacija, seksualna revolucija, strah od prenapučenosti, gospodarske teškoće (...). Potrošačko društvo može i odvratiti osobu od odluke rađanja samo zato da zadrži slobodu i svoj stil života.“ Istina je da ispravna savjest supruga koji su bili vrlo velikodušni u prenošenju života, može te bračne drugove usmjeriti prema odluci da, zbog dovoljno ozbiljnih razloga, ograniče broj djece, ali uvijek „u ime dostojanstva savjesti, Crkva svim snagama odbacuje prisilne postupke državnih vlasti u korist kontracepcije, sterilizacije ili čak pobačaja“. Te su mjere neprihvatljive i u mjestima s visokom stopom nataliteta, ali treba istaknuti da ih političari ohrabruju i u nekim zemljama sa zabrinjavajuće niskom stopom nataliteta. Kao što su korejski biskupi rekli, to znači „djelovati na način koji je u sebi proturječan i ne ispunjavati vlastitu dužnost“.

43. Slabljenje vjere i vjerske prakse u nekim društvima odražava se na obitelji, ostavljajući ih još osamljenijima usred njihovih teškoća. Sinodski su oci ustvrdili da je „jedno od najvećih siromaštava aktualne kulture samoća, posljedica odsutnosti Boga u životu osoba i nepostojanosti odnosa. Postoji također opći osjećaj nemoći pred društveno-ekonomskom stvarnošću koja često na kraju dovodi obitelji do rasula. (...) Često se obitelji osjećaju napuštenima zbog nezainteresiranosti ili slabe pažnje od strane institucija. Negativne su posljedice s gledišta društvene organizacije očite: od demografske krize do teškoća u odgoju i obrazovanju, od napora u prihvaćanju novoga života do doživljavanja prisutnosti starijih osoba kao tereta, pa sve do napetosti u odnosima koje katkad vode čak do nasilja. Zadaća je države stvoriti zakonske i radne uvjete koji će mladima zajamčiti budućnost i pomoći im ostvariti njihov plan zasnivanja obitelji.“

44. Nedostatak dostojanstvenog i odgovarajućeg stana često dovodi do odgađanja formalnog sklapanja veze. Treba podsjetiti da „obitelj ima pravo na doličan stan, pogodan za život obitelji i primjeren broju njezinih članova, u okolišu koji osigurava najneophodnije usluge za život obitelji i zajednice“. Obitelj i kuća idu jedno s drugim ruku pod ruku. Ovaj primjer pokazuje da moramo inzistirati na pravima obitelji, a ne samo na pojedinačnim pravima. Obitelj je dobro bez kojeg društvo ne može, ali treba biti zaštićena. Obrana

tih prava „proročki je poziv za dobrobit obiteljske ustanove, koju valja poštivati i braniti od svake povrede“, poglavito u današnjem kontekstu, gdje obično zauzima malo mesta u političkim planovima. Obitelji, među ostalim pravima, imaju i pravo „od javnih vlasti očekivati primjerenu politiku prema obitelji na pravnom, gospodarskom, društvenom i poreznom području“. Katkad su upravo dramatične tjeskobe obitelji kad, suočene s bolešću neke drage osobe, nemaju pristupa odgovarajućim zdravstvenim uslugama ili kad se moraju dugo boriti da nađu dostojan posao. „Gospodarski pritisci sprječavaju pristup nekih obitelji naobrazbi, kulturnom životu i aktivnom sudjelovanju u društvu. Aktualni gospodarski sustav pritom uspostavlja različite oblike društvene isključivosti. Obitelji osobito trpe zbog teškoća vezanih uz rad. Mogućnosti za mlade ljudi su ograničene, a ponuda rada izrazito je izbirljiva i neizvjesna. Radni dan traje dugo te ga često otežava nužnost dugotrajnog prijevoza do radnog mesta. To sprječava članove obitelji da se okupe zajedno s djecom kako bi svakodnevno njegovali svoje odnose.“

45. „Mnogo se djece rađa izvan braka, osobito u nekim zemljama, a ima mnogo i onih koji odrastaju samo s jednim od roditelja ili u proširenoj odnosno novozasnovanoj obitelji. (...) Seksualno zlostavljanje djece predstavlja, nadalje, najsandalozniju i najizopačeniju stvarnost današnjeg društva. I u društвima zahvaćenim nasiljem zbog rata, terorizma i

prisutnosti organiziranog kriminala, svjedoči se pogoršanju obiteljskih uvjeta i, prije svega u velikim metropolama i na njihovim periferijama, u porastu je takozvani fenomen djece s ulice.“ Seksualno zlostavljanje djece još je skandaloznije kad se događa na mjestima gdje ona moraju biti zaštićena, na poseban način u obiteljima, školama i kršćanskim zajednicama i ustanovama.

46. Migracije „predstavljaju još jedan znak vremena s kojim se valja uhvatiti u koštač i shvatiti sve posljedice koje ta pojava ima na obiteljski život“. Na posljednjoj je sinodi pridana velika važnost toj problematici, ističući kako „ta pojava, na različite načine, zadire u živote cijelih naroda u raznim krajevima svijeta. Crkva je na tom području odigrala prvorazrednu ulogu. Potreba održavanja i razvijanja toga evanđeoskog svjedočanstva (usp. Mt 25, 35) danas se čini prječom nego ikad. Ljudska mobilnost, koja odgovara naravnому povijesnom kretanju naroda, može biti pravo bogatstvo i za iseljenu obitelj i za prihvatnu zemlju. Drugo je prisilna seoba obitelji, kao posljedica ratnog stanja, progona, bijede ili nepravde, koju obilježavaju putne nezgode, te ona često ugrožava život, izaziva osobne traume i remeti stabilnost obitelji. Pomaganje migrantima traži poseban pastoral, posvećen iseljenim obiteljima, ali i članovima obitelji koji ostaju u mjestu podrijetla. Taj pastoral treba provoditi s poštovanjem prema njihovoј kulturi, vjerskom i ljudskom odgoju u kojem su stasali, te duhovnom bogatstvu njihovih obreda i predaja, ne isključujući

mogućnost posebne pastoralne skrbi. Seobe su posebno dramatične i razorne za obitelji i pojedince kad se odvijaju izvan svakoga zakonskog okvira te ih podupiru međunarodni krugovi za trgovanje ljudima. Isto vrijedi u slučajevima u kojima su žene ili djeca prisiljeni putovati bez pratnje i dugo boraviti u prijelaznim zemljama i izbjegličkim logorima, u kojima nije moguće pokrenuti postupak njihova uključivanja u društvo. Krajnja bijeda i druga stanja rasapa u nekim slučajevima čak navode obitelj da proda djecu radi podvođenja ili trgovanja organima.“ „Velika su kušnja progoni kršćana i etničkih i vjerskih manjina u raznim dijelovima svijeta, pogotovo na Bliskom istoku, i to ne samo za Crkvu nego i za cijelu međunarodnu zajednicu. Treba uložiti sve snage da se podupre ostanak kršćanskih obitelji i zajednica u njihovim zemljama podrijetla.“

47. Oci su posebnu pozornost posvetili također „obiteljima osoba s invaliditetom, u kojima uzetost duboko zadire u svagdanji život, donosi dalekosežne, neslućene izazove te remeti uravnotežene odnose, očekivanja i želje. Iznimno divljenje zavrjeđuju obitelji koje s ljubavlju prihvataju tešku kušnju odgoja djeteta invalida. Takva obitelj Crkvi i društvu pruža dragocjeno svjedočanstvo vjernosti daru života. Na tom putu prihvatanja otajstva slabosti i skrbi o njemu ona može uz kršćansku zajednicu otkrivati nove geste, jezike, oblike razumijevanja i samosvijesti. Osobe s posebnim potrebama za obitelj su dar i prigoda za sazrijevanje u ljubavi, uzajamnom pomaganju i jedinstvu. Obitelj

koja s pogledom vjere prihvaca osobe s invaliditetom, umije prepoznati i jamčiti kakvoću i vrijednost svakog života, s njegovim potrebama, pravima i prigodama. Ona će tim osobama priskrbiti nužne usluge i liječenje te promicati druženje i ljubav, u svim njihovim životnim razdobljima.“ Želim istaknuti da je pažnja posvećena bilo migrantima bilo osobama s posebnim potrebama znak Duha. Naime, obje te situacije su paradigmatske: one služe kao ispit naše opredijeljenosti da svome vlastitom životu pokazujemo milosrdno prihvaćanje i pomažemo slabim osobama da se integriraju u naša društva.

48. „Većina obitelji poštuje osobe starije dobi, okružuje ih ljubavlju i vidi kao blagoslov. Osobito valja cijeniti rad obiteljskih udruga i pokreta koji promiču interes starijih osoba u duhovnom i društvenom pogledu (...). U vrlo industrijaliziranim društvima sve je više starijih osoba, a natalitet opada, pa prijeti opasnost da ih se počne shvaćati kao teret. Spomenimo i da skrb koju zahtijevaju često njihove voljene stavila na tešku kušnju.“ „Danas je to važnije cijeniti završnu postaju ljudskog života jer se sam čas smrti sve više i na svaki način nastoji ukloniti iz vidokruga. Slabost starijih osoba i njihova ovisnost o drugima gdjekad se bezočno izrabljaju iz puke gospodarske koristi. Primjer brojnih obitelji uči nas da se s posljednjim postajama života može suočiti tako da se cjeni smisao dovršenja i uklapanja cijelog ljudskog postojanja u pashalno otajstvo. Mnoge starije osobe nađu utočište u crkvenim ustanovama te ondje, u materijalnom i duhovnom

pogledu, žive u vedrom, obiteljskom ozračju. Eutanazija i potpomognuto samoubojstvo teška su prijetnja obiteljima širom svijeta. Njihovo je provođenje zakonom dopušteno u mnogim državama. I dok se Crkva oštro protivi tim postupcima, ona osjeća dužnost pomagati obiteljima koje se skrbe o starijim i bolesnim članovima.“

49. Ovdje bih također želio spomenuti stanje obitelji koje grcaju u krajnjoj bijedi, u nepovoljnem položaju na mnogo načina, usred velikih, upravo bolnih ograničenja. Problemi s kojima se svi susreću, u siromašnoj kući oni često postaju još teži. Primjerice, ako je majka prisiljena sama podizati dijete, zato jer je rastavljena ili zbog drugih razloga, i mora raditi, a nema nikoga da joj ga pričuva, već ga mora ostaviti samog kod kuće, dijete je u svome odrastanju izloženo svim vrstama opasnosti i prepreka za osobni rast. U takvim teškim prilikama u kojima žive najpotrebitiji, Crkva mora pokazati posebnu brigu i pružiti razumijevanje, utjehu i prihvaćanje, izbjegavajući da im nameće niz pravila kao da su kamenje, čime se može postići samo to da se oni osjećaju osuđenima i napuštenima upravo od one majke koja je pozvana donijeti im Božje milosrđe. Na taj način, umjesto da ponude ljestkovitu moć milosti i svjetla evanđelja, neki želete „indoktrinirati“ poruku evanđelja, pretvarajući ga u „kamenje koje se baca na druge“.

Hrvatska marijanska svetišta

Svetište Majke Božje Svetogorske

U Gorskom kotaru, u župi Gerovo, ponad vrela Gerovčica u čabarskom kraju, 975 metara nad morem, u tišini zelene jelove šume nalazi se Svetište Majke Božje Karmelske.

Zbog svojeg smještaja i marijanskog ozračja, svetište se često naziva i Majka Božja Svetogorska.

U njegovu povijest utkana su stoljeća zavjeta, vjere i uslišenja. Požari i druge nedaće uništili su mnoge dokumente i pisana svjedočenja. Ona preostala vrijedna su navođenja.

Prvi spomen crkve veže se uz godinu 1504. Bulama pape Benedikta XIV. 1747. i 1752. godine, podijeljen je oprost hodočasnicima za blagdan Gospe Karmelske, a godine 1761. papa Klement XII. podijelio je glavnom oltaru moć oprosta. Sav ostali, zbog uništenih dokumenata prazan povijesni prostor ispunile su mnogobrojne legende.

Svetištu se prilazi velikim, širokim stubištem uz koje se nižu obnovljene kapele križnoga puta. Ispred crkve nalazi se moćni zvonik kroz koji treba proći da bi se ušlo u prostranu crkvu.

[www.cabar.h](http://www.cabar.hr)

Slavan je zvon svetogorske crkve. Vrijedi čuti kako se visokom skalom tonova razliježe gerovskim krajem i poziva na mir i predanost Gospu.

Središnje mjesto u crkvi zauzima drveni oltar (1847.) na kojem je iznad svetohraništa "u naravnoj čovječanskoj veličini" smješten okrunjeni kip Gospe koja u naručju lijeve ruke drži Malog Isusa, a u desnoj žezlo. Kip nema veće umjetničke vrijednosti, ali je nadaleko poznat po svojoj čudotvornosti.

U crkvi se nalazi i kapela Anđela Čuvara i Gospe Lurdske.

Glavnom oltaru prilaze i obilaze ga (obično tri puta) mnogi vjernici.

Uz Gorane, najčešće hodočaste Primorci (neki i danas čitav put prevaljuju pješice), otočani, Slovenci...

Dolaze i žene pomoraca i ribara pa otuda i velik natpis iznad svetišta: "Zdravo Zvijezdi mora, Majko Čudotvorna".

Uz blagdan Gospe Karmelske (16. srpnja), glavni hodočasnički dan je nedjelja po blagdanu Male Gospe (8. rujna). To je trodnevno hodočašće, tzv. Garski sejmon.

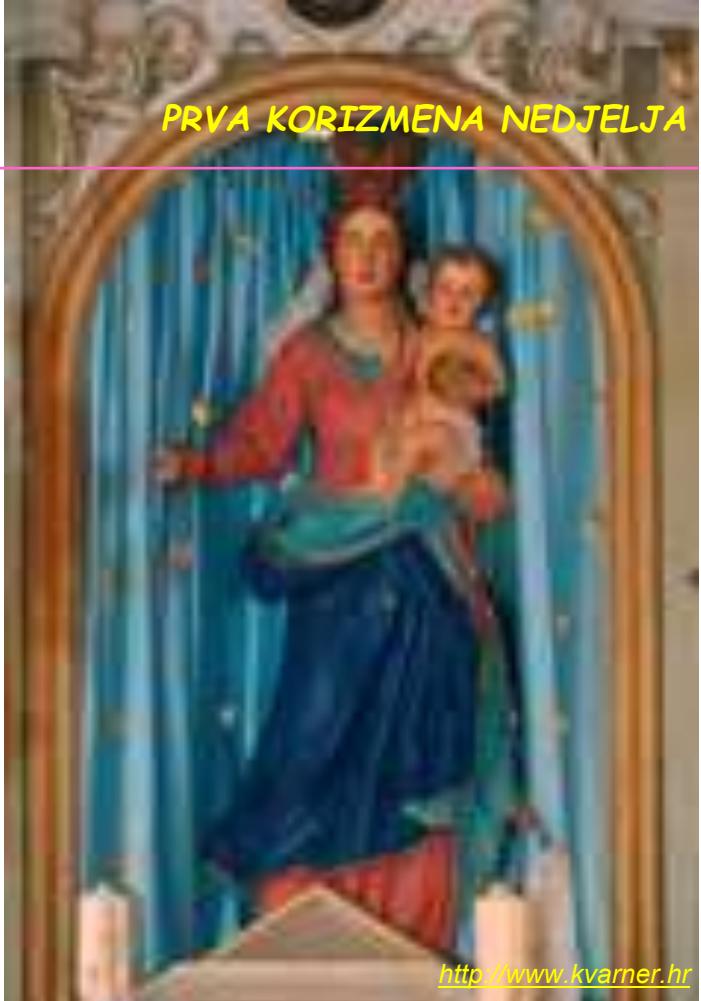
Trećeg dana, u nedjelju, služi se svečana misa, a običava se održati i misa na slovenskom jeziku. Blagoslov jelovih grančica dio je običaja uz te dane.

<http://www.kvarner.hr>

Legende o nastanku svetišta

Onastanku svetišta u narodu se zadržalo nekoliko legendi. Spomenut ćemo dvije.

Prvá govori o tome da su u davna vremena pastiri na mjestu ispaše ovaca pronašli sliku Majke Božje i na kamenu utisnuti kolobar. Tu je, kažu, Majka Božja, putujući na Svetu Goru, sjela da se odmori, a dno njezine košarice otisnulo se u kamenu za sva vremena. Na tom je mjestu sagrađena crkva.

<http://www.kvarner.hr>

Prema drugoj, na mjestu gdje je paslo stado ovaca, skupina pastira pronašla je Gospin kip pričvršćen na jednu jelu. Pred njim su pastiri često molili.

Jednom su pasući do kipa došle i same ovce te su počele prigibati koljena i klanjati se Gospinom liku. Pastiri su ih željeli otjerati, ali nisu u tome uspjeli. Ovce su ostale nepomične pred Gospom. Nije im preostalo drugo nego da onako prestrašeni odu povjeriti se župniku, koji se zatim zajedno s njima otišao i osobno uvjeriti.

Opazivši da se zbilja nešto čudno događa, uzeo je kip i odnio ga u gerovsku župnu crkvu. Sutradan se kip, kao i u dva naredna puta, vratio na Svetu Goru, nakon čega je župnik shvatio znak i na tom je mjestu izgrađena crkva.

Mali vjeronaučni leksikon

Hram

Hram, latinski *templum*, grčki ναός (naos), ἱερόν (hieron), u užem smislu zgrada posvećena božanstvu, simbol božanske prisutnosti ili božansko stanište, Kuća Božja, te mjesto prinošenja žrtava božanstvu. U širem smislu to je bilo koja bogomolja primjerice crkva, osobito prvostolna ili saborna, sinagoga, džamija, pagoda, premda određene bogomolje služe samo za obavljanje obreda, bez božanske prisutnosti i bez prinošenja žrtava.

Jeruzalemski Hram bio je središte starohebrejskog i židovskog bogoštovlja. Nastao je nakon prelaska Izraelaca iz nomadskog u sjedilački način života. Židovi su barem jednom u životu trebali posjetiti hram. Imao je tri dijela: predvorje, Svetište i Svetinju nad Svetinjama.

U Starome zavjetu prvi Hram sagradio je kralj Salomon u 10. stoljeću prije Krista. Za izraelski narod jeruzalemski je hram bio znak Božje prisutnosti među svojim narodom. Hram je prvi put razoren godine 587. prije Krista, za Nabukodonozorovog zauzeća Jeruzalema. Obnovljen je u vrijeme kralja Darija I. 515. godine prije Krista.

Godine 64. prije Krista, Herod Veliki sagradio je novi monumentalni Hram kojega su razorili Rimljani godine 70. poslije Krista.

Jedini ostatak tog Hrama je Zapadni zid, Zid plača. Taj naziv nastao je pogrešnim tumačenjem načina židovske molitve. Europljani su mislili da Židovi dolaze plakati.

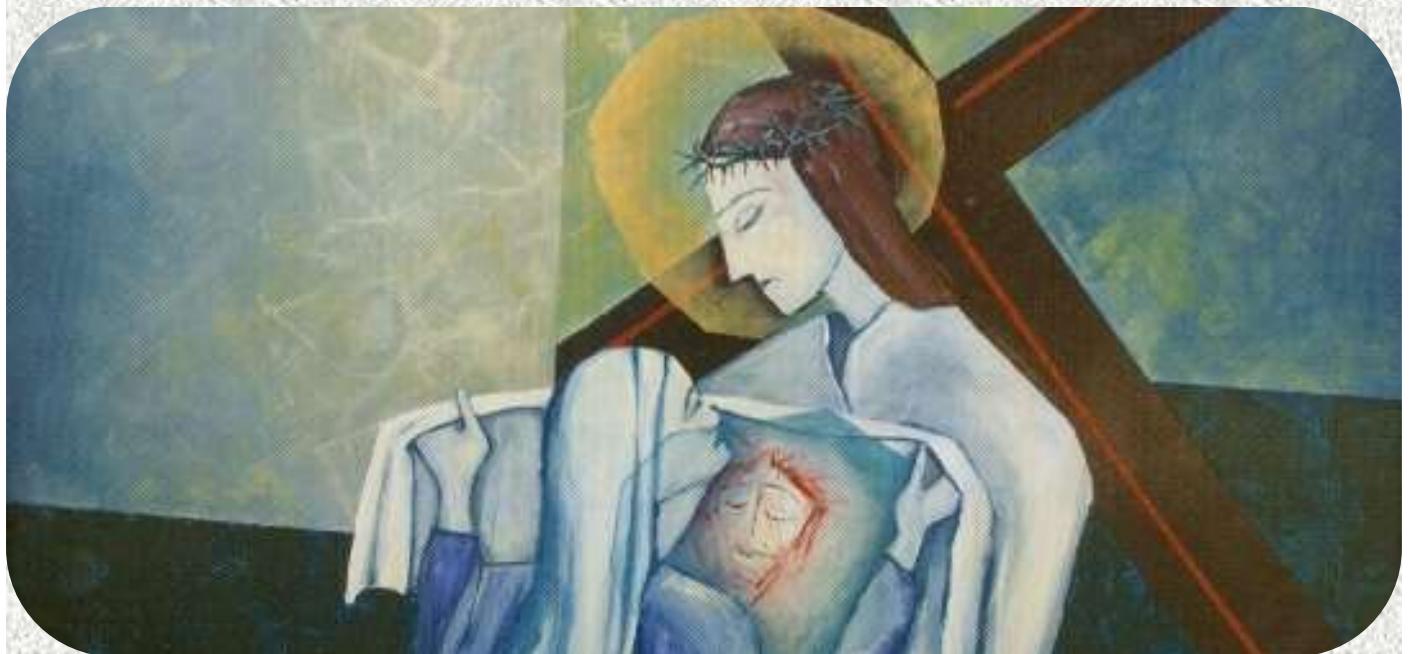
Idol, idolopoklonstvo

Idol, latinski *idolum*, iz grčkog εἴδωλον (eídōlon, slika, εἴδος oblik idoł") označava predmet, kip ili slika poganskog božanstva kome se pripisuje božanska moć i kome se iskazuje štovanje kao pravome Bogu.

Idolopoklonstvo, štovanje idola, krivih bogova.

KRIŽNI PUT

PETKOM

Vlč. Milan Juranić, 6. postaja Veronika pruža Isusu rubac, moj.zagreb.info

MUP - SJEDIŠTE

KAPELA SV. IGNACIJA
11.00 SATI

Čista srijeda u MUP-u i Ravnateljstvu policije

U Kapelaniji svetog Mihaela Arkandela MUP-sjedište i Ravnateljstvo policije, svoj korizmeni put djelatnici su počeli misom i obredom pepeljenja na Pepelnici.

Svetu misu u Kapeli svetog Ignacija u MUP-u sjedište, kao i Ravnateljstvu policije služio je policijski kapelan o. Stjepan Harjač.

U kratkom razmatranju naglasio je da potrebu za oživljavanjem želje za vjerničkim životom. Svatko se treba upitati je li samo (institucionalni) katolik ili je i vjernik. Najveća teškoća je vjernička neredovitost za koju se nalaze različita opravdanja, a istinski razlog je nedostatak želje. U korizmi treba oživjeti tu želju. Plod toga će biti bolji ugođaj u obitelji, na poslu, u društvu.

Piredio V.B.

NAŠI POKOJNI

DARKO PLEŠE,

PU primorsko - goranska, u službi, Delnice, 14. ožujka 1992.

DALIBOR HUZANIĆ,

PU osječko - baranjska, Osijek, 13. ožujka 1993.

BRANKO JOJIĆ,

PU karlovačka, u službi, Duga Resa, 16. ožujka 1994.

POČIVALI U MIRU!